

Nur unueco ebligas rekuperi?on

Foto: Granma

A?skulti la homojn, interpreti iliajn kialojn, respondi iliajn demandojn, igi ilin partopreni, tion Fidel instruis al ni; sendepende de la kompleksecoj, la severeco de la tempoj, la ur?a cirkonstanco.

Hodia?, kiam Kubo alfrontas la resani?on de uragano, kiu detruis la okcidentan regionon, ni alfrontas unu el tiuj momentoj, en kiuj la lando, kun tiu suko, kreskas.

En Pinar del R?o, ekzemple, la ventoj kaj pluvoj trafis kolonon de la nacia ekonomio: tabako; ili konsiderinde detruis sian lo?-strukturon; ili lasis vastajn rikoltojn sub akvo; Ili batis eksteren la elektran infrastrukturon en la okcidenta parto de la nacio kaj, kiel sekvo, okazis kolapso en la reto kiu mal?altis la tutan insulon. La manko de esenca servo anka? malfaciligis la akvoprovizadon.

Diversaj problemoj elprovis nin en la lastaj monatoj, kaj kiam ?ajnas al iuj, ke ne estas ebla elirejo, Kubo ?iam trovas ?in en unui?inta laboro, en solidareco kaj en la partopreno de sia propra popolo.

Fronte al malfeli?oj, aldonitaj unu post alia, iuj pro naturaj eventoj, aliaj pro malfeli?aj akcidentoj, kaj multaj pro la malamika decido transcedi nian popolon pro malsato kaj bezono, per la katastrofa monstra?o, kiu estas la usona blokado. kontra? Kubo, en la gvidado de la nacio ne ekzistas alia vojmapo

ol tiu, kiun la historia generacio de Fidel kaj Raúl spuris per sia ekzemplo.

Nia malamiko atakas, ĉar ili timas la kontinuecon, kiun la nova generacio reprezentas ĉe la kapo de la lando, kaj tiu timo estas tiel granda, ke li faras ĉion, pli ol iam, por fortranĉi ĉiun eblecon por progreso.

La obseda persekutado de Kubo, fare de la plej granda potenco en la mondo, estas nenio krom malkaŝo de kruela kaj malkuraĝa misuzo. Klara evidenteco estis la oportunisma krueleco de la Registaro de Usono, memdeklarita defendanto de nia popolo, la samaj homoj, al kiuj estis rifuzitaj oksigeno kaj medicino en la plej kriza momento de Kovim-19, al kiuj estis malpermesitaj ricevi monsendaĵojn de siaj familioj, per tio malfermas al homo la pordojn se tiu sin ĉetas en la maron, sed al tiu sama, oni fermas la regulajn vojojn por elmigri.

La malamikoj de Kubo neniam proponos solvon, kiu ne respondas al la intereso subfosita la socialisman socion, kiun ni donas al ni; kaj estas en tiu ĉi avido, ke ili profitas –kaj eĉ fabrikas– la sortoĉanĝojn, kiujn ni travivas.

Eĉ pro la ruinaĵoj de ciklono kaj ĉiaj sinsekvaj konsekvencoj, diras tiuj, kiuj malamas nin, kulpas la Revolucia Registaro; dum, en la norda nacio, de kie ili krias, pasas la sama ruiniga uragano, lasante la malgajan signon de dudek mortoj, en ilia kazo, "pro la furiozo de la Naturo".

De tiaj malamikoj, kiel tiu, kiun Kubo havas dum pli ol 60 jaroj, neniu eskapas krom ĉirmante la unuecon de la popolo. Rezistado havas altan koston, sed cedi al la ĉantaĵo de tiuj, kiuj promesas malstreĉigi vian gorĝon, se vi obeas iliajn manierojn kaj diktojn, igas vin servisto por ĉiam.

Ĉuste nun, resanigi la damaĝon de uragano lan ne estos facila aĵo mallonga en tempo. Nenio iam estis facila por Kubo. Labori por si por kuraci siajn dolorojn estas la sorto de la nacio; subtenata, jes, de la veraj amikoj, kiujn nia solidareco fekundigas; sed, esence, laborante por ni mem, kaj en tiu klopodo nenio malsukcesas, se ekzistas unueco, kune kun digno.

Jen kion postulas la nunaj defioj, resti neĉanceleble kune, ne lasi nin dividiĉi, kompreni, ke ĉiu solvo de ĉiu problemo, kvankam necesas tempo, bezonas komprenon, akompanon kaj ĉefe partoprenon.

Hodiaŭ, post la trapaso de la ciklono, neniu, kiu helpas la vunditajn provincojn, estas viro aĵo virino de ilia naskiĉa provinco, sed prefere estas de tie kie ili estas plej bezonataj.

Nei la severecon de la momento estus supraĵa kaj nerespondeca. Ne estas surdaj aĵo blindaj okuloj pri tio, kion la homoj sentas kaj suferas.

Kion ni ne povas manki al ni, estas sentemo al la problemo de la alia, la volo helpi, la eblo fari nian parton sen sidiĉi por atendi tion, kio ne ekzistas.

Fronte al la kolosa misio ne nur rekuperi tion, kio estis perdita, sed venki tion, kion ni havis antaŭe, la ĉosilo de venko estas nur unu: unueco.

Fonto: editoriale Granma

Radio Habana Cuba